

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 października 2021 r.

Pozycja 134

POSTANOWIENIE z dnia 29 lipca 2021 r. Sygn. akt Ts 30/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.K. w sprawie zgodności:

- 1) art. 15 ust. 9 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2020 r. poz. 955) „w zakresie, w jakim nie przewiduje delegacji do określenia w drodze rozporządzenia wykazu stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania innych niż psychologiczne, wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń, rejestracji broni, biorąc pod uwagę uniemożliwienie wydania pozwolenia na broń lub karty rejestracyjnej broni pneumatycznej osobom niedającym rękami bezpiecznego posługiwania się bronią” z art. 2 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 15j ust. 7 i 8 w związku z art. 15i ust. 1 i w związku z art. 15h ust. 7 w związku z art. 18 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym „w zakresie, w jakim:
  - a) wyklucza możliwość weryfikacji przez organy Policji orzeczeń lekarskich i psychologicznych, które zostały wydane w trybie odwoławczym;
  - b) nie przewiduje instrumentów pozwalających na wzruszenie ostatecznych orzeczeń lekarskich lub psychologicznych;
  - c) uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego, wydanego w oparciu o art. 15h ustawy o broni i amunicji” z art. 2, art. 78 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 20 w związku z art. 15h ust. 7 i w związku z art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym w zakresie, w jakim pomijają wprowadzenie adekwatnego środka odwoławczego z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 25 listopada 2020 r. (data nadania), J.K. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Komendant Główny Policji decyzją z 14 lipca 2017 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 735) oraz art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 955 – treść przepisów nie uległa zmianie; dalej: ustawa o broni i amunicji) utrzymał w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji z 17 marca 2017 r. cofającą skarżącemu pozwolenie na broń palną myśliwską.

Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 27 kwietnia 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalono wniesioną przez skarżącego skargę i orzeczono o kosztach postępowania. Od tego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny oddalił wyrokiem z 14 października 2020 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu tego orzeczenia wyjaśniono, że ostateczne orzeczenia lekarskie nie podlegają weryfikacji przez organy Policji w prowadzonych przez nie postępowaniach o wydanie pozwolenia na broń, gdyż stwierdzenie przez uprawnionego lekarza w jego ostatecznym orzeczeniu braku zdolności danego skarżącego do dysponowania bronią stanowi podstawę odmowy wydania pozwolenia na broń, co z kolei powoduje brak podstaw prawnych do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. W skardze konstytucyjnej wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazany został jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie objętej wniesioną skargą w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393).

2. Pismem z 23 kwietnia 2021 r. (data nadania) skarżący wykonał zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2021 r. wzywające do usunięcia braków formalnych skargi, przez doręczenie:

- 1) prawidłowego pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami);
- 2) poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisów decyzji potwierdzających wy-czerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami);
- 3) poświadczonej za zgodność z oryginałem koperty potwierdzającej datę doręczenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 października 2020 r. (sygn. akt [...]).

3. Kwestionowanym w skardze konstytucyjnej przepisom skarżący zarzucił, iż stanowiąc podstawę wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 października 2020 r. (sygn. akt [...]), doprowadziły do naruszenia jego konstytucyjnych wolności lub praw, gdyż treść wydanej wobec skarżącego decyzji administracyjnej została w całości uzależniona od ostatecznego orzeczenia lekarskiego oraz psychologicznego, „podczas gdy kryteria ich wydania nie zostały dostatecznie sprecyzowane przez ustawodawcę, który pominął także zapewnienie adekwatnego środka odwoławczego umożliwiającego organom administracji weryfikację tych orzeczeń oraz pozbawienie mocy prawnej w razie stwierdzenia naruszeń, czym w konsekwencji ograniczył możliwość przeprowadzenia pełnej merytorycznej kontroli sądowej sprawy”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia wymogi określone w tej ustawie oraz czy nie jest oczywiście bezzasadna. Co do zasady na tym etapie postępowania Trybunał nie bada natomiast skargi pod kątem pozostałych przesłanek niedopuszczalności orzekania.

2. Badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne określone w ustawie oraz nie jest oczywiście bezzasadna.

Skarga konstytucyjna została złożona przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem skarżącego z wyboru (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK). Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 października 2020 r. (sygn. akt [...]) stanowił ostateczne orzeczenie o wskazanych w skardze wolnościach lub prawach skarżącego (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK). Udokumentowana została data doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK), od którego – jak oświadczył pełnomocnik – nie wniesiono nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p.TK). W skardze przedstawiono stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK) oraz określono kwestionowany przepis aktu normatywnego, na podstawie którego sąd orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK). Skarga zawiera również wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego oraz w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), a także uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

3. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK, skardze konstytucyjnej należało nadać dalszy bieg.